

Sławomir Batyra - reżyser

Urodzony w 1978 r. w Warszawie. Studiował na Akademii Teatralnej. Wyreżyserował „Głód” Knuta Hamsuna. Przedstawienie miało swoją premierę w lutym 2006 roku w Teatrze Ateneum w Warszawie. W Teatrze im. J. Osterwy w Gorzowie Wielkopolskim zrealizował premierę sztuki „Babcia” Michała Walczaka. W roku 2011 zrealizował monodram „Rewolucja Balonowa” Julii Holewińskiej w wykonaniu Katarzyny Marii Zielińskiej, która otrzymała nagrodę publiczności na festiwalu m-teatr w Koszalinie. Aktualnie pracuje nad filmem dokumentalnym o Teatrze Wielkim w Warszawie.

Michał Anioł - aktor

W 1977 r. ukończył studia aktorskie w warszawskiej PWST pod kierunkiem Tadeusza Łomnickiego. Jako młody aktor grał na scenach Teatru Na Woli i Teatru Narodowego w przedstawieniach m.in. Kazimierza Kutza, Andrzeja Wajdy i Romana Polańskiego. Znany z wielu filmów, m.in. „Karate po polsku”, „Podróż Pana Kleksa”. W latach 1990-98 mieszkał w Kanadzie i USA, gdzie studiował w najstarszej amerykańskiej szkole aktorskiej The American Academy of Dramatic Arts, wystąpił w serialach „Millennium” i „The Sentinel” oraz prowadził własne studio aktorskie Contrast Actor Studio. Od 2008 roku związany z gorzowskim Teatrem im. Juliusza Osterwy.

Teatr im. J. Osterwy w Gorzowie Wlkp.
Teatr Letni - Scena Kameralna
ul. Teatralna 9, 66-400 Gorzów Wlkp.

Dyrektor Naczelny i Artystyczny: Jan Tomaszewicz, Główna księgowa: Anna Jankowska, Księgowość: Anna Bongianna, Anna Kaczka, Dział administracji: Katarzyna Treichel (kierownik), Bożena Fröhauer, Krzysztof Szczepanek, Leszek Andrzejewski, Dział promocji i organizacji widowisk: Lidia Tyborska (kierownik), Ewa Kunicka, Magdalena Bożek, Magdalena Chlebicka, Grażyna Komorowska, Justyna Martyła, Natalia Saska, Dział techniczny: Ryszard Jarek (kierownik), Artur Mazurkiewicz (brygadier sceny), Wojciech Mikitynowicz, Artur Nowacki, Rafał Świercz, Irena Jasińska (rekwizytor), Maria Murawska (garderobiana), Ewa Szyszka (kierownik), Krystyna Zienkiewicz (kierownik magazynu), Pracownia plastyczna: Wojciech Janczewski (kierownik), Pracownia elektryczna: Piotr Szyszka (kierownik), Barbara Mazurkiewicz, Damian Wargadzki. Pracownia akustyczna: Wojciech Bandkowski (kierownik), Andrzej Jabłoński, Jan Szołomicki, Pracownia krawiecka: Anna Żurawska (kierownik), Marzanna Gajda, Czesław Pomiotło, Pracownia perkusjo-fryzjerska: Alfreda Nowak (kierownik), Ewa Łuczak, Pracownia stolarska: Ireneusz Ługowski (kierownik), Jan Pelikan, Dział gospodarczy: Wanda Klupczyńska (kierownik), Robert Adamiec, Alina Berkowska, Joanna Habet, Wioletta Sudol, Barbara Kasprzak, Elżbieta Parzuchowska, Bileterki: Anna Franciszkowska, Jadwiga Stołowska, Szatniarki: Elżbieta Golicz, Jadwiga Drzażdżyńska-Kaleta.

Aktorzy: Beata Chorążkiewicz, Adrianna Góralska, Bogumiła Jędrzejczak, Teresa Lisowska-Gała, Anna Łaniewska, Edyta Milczarek, Anna Karolina Miłkowska-Prorok, Małgorzata Paprocka, Bożena Perłowska, Kamila Pietrzak-Polakiewicz, Bożena Pomykała-Kukorowska, Joanna Rossa, Marzena Wieczorek, Michał Anioł, Paweł Caban, Przemysław Kapsa, Jarosław Książek, Jan Mierzyński, Artur Nełkowski, Leszek Perłowski, Krzysztof Tuchalski, Cezary Żołyński, Iwona Hauba (inspicjent-sufler)

Dział Promocji i Obsługi Widzów prowadzi sprzedaż i rezerwację biletów indywidualnych i zbiorowych, oferuje organizację uroczystości, akademii, koncertów, itp. Kasa biletowa czynna od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00 oraz na dwie godziny przed rozpoczęciem spektaklu.

Telefony: 95 728 99 37/39, 95 728 99 40 (kasa biletowa)
e-mail: bow@teatr-gorzow.pl

W repertuarze: „Romeo i Julia”, „Akt bez słów – Komedia - Ostatnia taśma Krappa - Oddech”, „Kochać”, „Mayday”, „Miki Mister DJ”, „Norymberga”, „Trzy razy Piaf”, „Złota Kaczka”, „Krzyk”, „Chłopcy z Placu Broni”

Wydawca: Teatr im. J. Osterwy w Gorzowie Wlkp.

ul. Teatralna 9
66-400 Gorzów Wlkp.
tel. 95 728 99 37/39
www.teatr-gorzow.pl

PREMIERA
marzec 2013
Moniedziałek na podstawie prozy
Wiesława Miślińskiego
„Traktat o łuskaniu fasoli”
adaptacja Michał Anioł i Sławomir Batyra
reżyseria Sławomir Batyra i Paweł Czerka
muzyka Marek Zalewski i Paweł Czerka
wykonanie Michał Anioł

Wiesław Myśliwski

Co kieruje naszym losem? Co to jest szczęście? Bohater spektaklu próbuje dociec, co jest ważne, co trwałe, a co przemijające. Odnajdywanie ukrytych sensów ludzkiego losu może być żmudne, ale i piękne. Jak łuskanie fasoli.

Spektakl skłania nas do określonego sposobu myślenia, postrzegania rzeczywistości, budowania porozumienia, kształtowania tożsamości, rozwijania poczucia własnej wartości, umiejętności radzenia sobie w trudnych sytuacjach. Do nich należą: ubóstwo, bezdomność, bezradność, samotność, zanik sensu życia, poczucie krzywdy. Osoby mające na co dzień trudne doświadczenia, same interpretują obiektywną rzeczywistość, wycofują się z wszelkiej aktywności społecznej, tworzą swój własny świat, uciekają się do alkoholu, budując granice niedostępności.

„Wie pani, gdy człowiek patrzy tak tylko na śnieg, jeszcze przez szparę, inaczej się wszystko dzieje. A nawet co innego się zazwyczaj dzieje, niż gdy śniegu nie ma.

Niczym w fotoplastikonie pokazywały mi się jak gdyby bożonarodzeniowe pocztówki. Na przykład tam, gdzie był pokój, pokazała mi się raz choinka, obwieszona świeczkami. A tak jasno się paliły, że aż dookoła noc się robiła, mimo że był dzień. Albo nagle gwiazda gdzieś za las zaczęła spadać z nieba, wielka, rozjarzona, ze świetlistym ogonem”.

/fragment „Traktatu o łuskaniu fasoli”/

To spojrzenie bohatera sztuki na rzeczywistość daje mu siłę i pozwala na odnalezienie sensu życia i otaczającej rzeczywistości. To przykład pozytywnego myślenia o problemach dnia codziennego, bez sięgania po alkohol.

Zadanie jest współfinansowane ze środków Samorządu Województwa Lubuskiego w ramach Wojewódzkiego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych na lata 2012-2017

Zakup sprzętu dla Teatru im. J. Osterwy w Gorzowie Wlkp. dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Projekt: Anna Kodź, studentka grafiki na ASP we Wrocławiu.

„O łuskaniu fasoli”

Monodram na podstawie prozy Wiesława Myśliwskiego

„Traktat o łuskaniu fasoli”

Adaptacja: Michał Anioł i Sławomir Batyra

Reżyseria: Sławomir Batyra

Muzyka: Marek Zalewski i Paweł Czyrka

Wykonanie: Michał Anioł

Inscipjent-suffler: Iwona Hauba

Premiera marzec 2013

Scena Kameralna

Urodzony w 1932 w Dwikozach pod Sandomierzem, jeden z najważniejszych polskich prozaików, autor takich książek jak „Kamień na kamieniu”, „Widnokrąg”, „Traktat o łuskaniu fasoli”, Wychodząc ze źródeł chłopskiego doświadczenia i chłopskiej mowy żywej, wpisuje swoje kreacje w krąg uniwersalnych praw i prawd o świecie i ludzkiej egzystencji. Debiutował w roku 1967 powieścią „Nagi Sad”.

„Wiesław Myśliwski jest zaprzeczeniem gwiazdora - nie udziela się w telewizji i nie zabawia tłumów. Po prostu myśli i tworzy piękne powieści”

/pisał Dariusz Nowacki w „Newsweeku” z 30 kwietnia 2006/

„To łuskanie fasoli dręczyło mnie chyba za 30 lat. Jak pan wie, to był taki rodzaj sąsiedzkich posiadów, kiedy równocześnie z łuskaniem fasoli prowadziło się rozmowy na wszystkie możliwe tematy. Te rozmowy dotyczyły i zdarzeń bieżących, i dawnych, snów, duchów, tego i tamtego świata, Boga, pojedynczych i zbiorowych doświadczeń, mędrkowało się, filozofowało, słowem nie było granic, słowa prowadziły ludzi w przeróżnych kierunkach. Uczestniczyły w tym i kobiety, i mężczyźni, starzy, młodzi, także dzieci. Czasem sobie myślę, czy nie dlatego sadzono tyle fasoli, bo o ile pamiętam, tak dużo się jej nie jadło. I kiedy przypominałem sobie ten zwyczaj z dzieciństwa, zacząłem się zastanawiać, jak przełożyć ową mowną strukturę zwyczaju na strukturę pisania książki”

/ Wiesław Myśliwski w rozmowie z Z. Pietrasikiem z tygodnika „Polityka”/

Książka została laureatką Nagrody Literackiej NIKE 2007. Była nominowana do Nagrody Literackiej Gdynia 2007; nagrodzona także przez „Magazyn Literacki KSIĄŻKI” jako „Książka Roku 2006”.

„Traktat to monolog-rzeka. (Rzeka nazywa się Rutka). Jeden opowiada, drugi, słucha (powiedzmy, że drugi). Opowiadający imienia nie ma, Słuchający nie ma go również. Opowiadający mówi. O życiu w ogóle, o życiu swoim, o sobie. Na przykład o tym, jak pewien kapelusznik rzekł mu tak: Pan się po prostu obco w sobie czuje, pan się w sobie objija o siebie, żeby tak powiedzieć, nie przystaje do siebie. Opowiadający szczęśliwy najbardziej wtedy, kiedy sam na łódce, sam tak, że aż poza sobą: Leżałem sobie na dnie i czułem się, jakby mnie nigdzie nie było. I gdyby pan mnie spytał, czy byłem kiedyś szczęśliwy, to jedynie wtedy”.

/Janusz Rudnicki „Twórczość” styczeń 2007/